

Ett eget luftskepp är helt klart värt pengarna:
Copyright ©2014, A Pollard Töpffer
Ansvarig utgivare: A Pollard Töpffer
Omslags design av Misha Coutiño Richet
Framställt på Vulkan.se
ISBN: 978-91-637-5772-3

ETT EGET LUFTSKEPP ÄR HELT
KLART VÄRT PENGARNA

A Pollard Töpffer

Innehåll

En mor hälsar på.....	9
Hur man lämnar tillbaka nycklar.....	20
Hemmalasrar och skottsäkra parasoller.....	39
Luftskepp och taklök.....	60
Det grymma öde som skrämde Sergeij.....	76
Hur Katia hamnar i fel sällskap	106
Kaffe och en Briecollie.....	129
Det finns maskar i gräsmattan	147
Förr i tiden byggde människor tunnlar som droidgrävlingar	159
Är en klänning någonsin helt ofarlig?	175
Hem ljuva hem	197
Middag med komplikationer	222
A warrior princess of Mars	238
Kamari	267
Stenhumlor.....	285
Små minibjörnar.....	301
All publicitet är god publicitet.....	310
Kan det vara sant	322
Dave Christensen	331
Halvsyskon och genmor.....	335

Ett eget luftskepp är helt klart värt pengarna

Förord

Välkommen till min värld! Kliv på, gå runt och se dig omkring på luftskeppet. Känn dig som hemma och vet att du alltid är välkommen tillbaka.

Boken hade inte kunnat skrivas utan Kristian som är min stora källa till inspiration! Tillsammans bygger vi nya världar.

Ett stort tack till modiga betaläsare Yazmine och Viveca för testläsning och uppmuntrande tillrop!

A Pollard Töpffer

KAPITEL 1

En mor hälsar på

Kim satt och slötittade på ett program om Kejserens vårpalats som hon hade sett ett par gånger tidigare. Det var inte speciellt intressant men musiken var vacker och en del av konsten var riktigt sevärd. För att hålla sig vaken och kanske framförallt för att inte bli allt för uttråkad hade hon ställt om luftskeppets kontroller till manuellt läge. Hon höll ett öga på programmet om vårpalatset samtidigt som hon med så liten marginal som möjligt försökte undvika att krocka med söndagsseglare, pendlare-och, oj ha ha, det var nära, St. Petersburg-expressen. Att koppla bort självnaven var givetvis helt olagligt även om vilken läskunnig person som helst lätt kunde göra det. Kim grimaserade; det var nog också ganska omoget. I vilket fall hindrade det henne från att somna vilket var huvudändamålet med det hela

Hon hade lagt sin avstängda compact på passagerarsätet bredvid. Ljud och svarsfunktioner

var totalt avstängda. Det var inte likt henne som faktiskt alltid lätt ville kunna få kontakt med omvärlden men just nu rådde speciella omständigheter. Då compacken plötsligt lyste upp med ett rosa sken förbyttes hennes initiala förvåning snabbt i irritation. På skärmen syntes en bild på Kims mor som pekade på sig själv mot den rosa bakgrunden.

”Det här är din mamma, som du vet.” Hon pekade och gjorde en cirkel runt ansiktet med handen. ”Jag vill att du ringer mig genast.” Kims mor hade ännu en gång lyckats slingra sig förbi autosvararen som Kim noggrant hade instruerat att koppla bort samtal och uttryckligen inte ta meddelanden. Det spelade ingen roll var Kim var; hennes mor kunde alltid komma i kontakt. Kim ville inte alls ringa tillbaka eftersom hon visste vad det gällde. Det var något tjafs om att hon borde se till att gifta sig, skaffa barn och hitta sin rätta plats i samhället. Då Kim nyligen patenterat ett nytt virusbatteri och sålt rättigheterna för licenstillverkning i två år kändes det inte så akut. Hon hade haft fullt upp helt enkelt. Men kanske så småningom skulle hon ha tid att på allvar planera ett bröllop. Kanske.

”Varför ska du hålla på och jobba när du har så god ekonomi?” brukade hennes mor fråga. Som svar brukade Kim himla med ögonen.

Ett eget luftskepp är helt klart värt pengarna

”Och med forskning? Det finns så många trevliga män där utanför ditt laboratorium som du kan gifta dig med. Jag har inte sett en enda en där inne, och sluta genast att himla med ögonen.”

Kim girade upprört för att hindra en krock med en fraktzepp och tog ett djupt andetag då det andra skeppet gled förbi henne med någon meters marginal. Det var nästan att hon nuddade det.

Kim sköt ifrån sig tankarna på sin mors förmaningar, slog på självnaven och lutade sig tillbaka i sätet. Innan hon orkade med dagens tjat skulle hon se till att vara förberedd. Först skulle hon köpa en låda med 12 flaskor gammalt årgångsvin, några hjul med Brie och lite färskt bröd. Efter det kunde hon kanske eventuellt fundera på att ringa tillbaka nästa dag när huvudvärken efter vinet gått över.

Inköpen gick snabbare än Kim förväntat sig. Hennes favoritbutiker kände henne och var gärna en trogen kund som Kim till lags. Hon behövde inte ens lämna skeppet och lastning och betalning sköttes helt utan hennes fysiska inblandning. Oftast beställde hon hemifrån och fick levererat men ibland kostade hon på sig några impulsköp när hon ändå var på resande fot.

Efter att skeppet automatiskt varpat in till hennes hemmast och hon lastat över inköpen

på en transportkärra tog hon sedan frakthissen från skeppet ner till taket. Hon promenerade över den perfekta gräsmattan under de skyddande UV-skärmarna till det faux-Gustavianska växthuset som tog upp hela den södra tredjedelen av taket. Hennes fotsida svarta sidenklänning frasnade energiskt för varje steg. Hon hade matchat det pärl-, onyx- och rökkvartsbroderade sidenet med en stor silverring som pryddes av en enorm björnformad onyxsten. Hennes silverarmband rasslade som en nyväckt skallerorm då ett tiotal bergkristaller slog mot metallen och dansade kring hennes handled. Den svarta pärlbroderade parasollen som hon brukade ha med sig hade hon struntat i då hon räknat med att hon skulle vara under UV-skärmar hela tiden. Ofta hade hon den med sig ändå eftersom den, förutom att ge ett gott solskydd även var skottsäker, det var ju faktiskt, som de sa på nyheterna, oroliga tider.

När hon var bara några meter från växthuset insåg hon att den yttre slussdörren var några centimeter på glänt. Hon var säker på att hon hade stängt och låst innan hon åkte hemifrån. Kim lämnade transportkärnan åt sitt öde och gick fram till växthusdörren. Hon öppnade dörren på vid gavel, gick in i klimatslussen och stängde ytterdörren efter sig innan hon öppnade den inre dörren. Fukt och värme slog emot henne, precis som

vanligt. Hennes noggrant kontrollerade mikroklimat var stabilt under Plantpackens kontroll även om klimatslussens lås hade fallerat. Kim skakade på huvudet. Så gick det när man lät andra sköta installationer istället för att göra det själv. Ska det bli bra får man göra det själv.

Ett plötsligt skrapande ljud fick Kim att hoppa högt.

En ljudlig suck hördes i växthuset. ”Varför ringde du aldrig? Jag har varit sjuk av oro!”

Kims mor satt på en förzinkad gjutjärnsstol som hon troligen med mycket möda hade placerat under Vannan, hennes favoritorkidé. Hon såg anklagande på Kim. Den blålila färgen i Vannans blommor kompletterade hennes ögon perfekt. Givetvis var det av den anledningen som hon satt just där. ”Och varför flyttade du stolen till andra änden av växthuset? Jag kunde ha skadat mig när jag flyttade tillbaka den.”

Det här förklarade givetvis även den öppna ytterdörren, då det inte fanns några lås som kunde stoppa hennes mamma. De flesta lås och säkerhetssystem verkade smälta ihop av ren desperation och ge upp.

Kim blängde på sin mor ”Det har faktiskt bara gått en timme sedan jag fick ditt meddelande. Jag är här och, hon pekade menande, du är här. Det känns lite överflödigt att ringa dig i det läget.”

Kim lyckades med viss ansträngning att hejda sig. Om hon fortsatte skulle hon säkert säga något som hon skulle få äta upp senare.

”Du har ingen aning om hur många som ringt mig idag för att berätta vad du gjorde på festen igår,” fortsatte Kims mor som om Kim inte hade sagt ett ord. ”Jag ville bara varna dig!” Hennes mor såg ner i golvet, suckade dramatiskt och lät en ensam tår falla till golvet, där den fuktade de antika terracottaplattorna.

”Vad är det som jag ska ha gjort den här gången?” frågade Kim och funderade på att himla med ögonen men beslöt sig för att låta bli. Hennes mor kanske skulle tro att hon fått någon slags okulär åkomma och börja tjata om att hon borde gifta sig innan hon blev blind. Dessutom ville hon veta vad det här handlade om även om hon hade vissa misstankar om vad det gällde.

Hennes mor rynkad bekymrat pannan. ”Minns du inte? Har du börjat tappa minnet redan?” Hon såg orolig ut. ”Jag trodde inte att du skulle skämma ut mig så, och sedan inte ens minnas det.” Hon skakade på huvudet. ”Men minnesförlust kanske ger din själ lättnad.” Hon suckade djupt och tog fram en mörkröd näsduk ur den blå sidenblusärmen och snöt sig med stor dramatik. ”Efter allt som jag har gjort för dig.”

Plötsligt gick det upp ett ljus för Kim. Hon lade armarna i kors och väntade på att den dramatiska snytningen skulle komma till slut.

Efter några sekunders tystnad harklade hon sig.

”Så,” började hon, ”Vilken kurs är det du spelar upp den här gången?” Hennes mor var sångerska och skådespelerska och försökte alltid utvidga sitt register. Hon tog en ny utvecklande kurs för sin privata dramacoach ungefär varje halvår för att, som hon sa, ge nytt djup åt sina rolltolkningar och aldrig fastna i ett fack.

Kims mor fnös. ”Jag är din mor så klart.” Hon fnös igen. Sedan såg hon plötsligt fundersam ut. ”Mitt livs roll på sätt och vis.” Hon skakade på huvudet.

”Men min skådespelarkarriär är faktiskt inte det viktiga just nu. Det du gjorde på festen däremot...” Hon stoppade tillbaka näsduken i blusärmen och tog upp en hårdkopia av ett foto ur dekolletaget. ”Det här och varianter från andra vinklar har jag fått mig tillskickat under hela dagen från vänner och bekanta.” Hon gjorde en konstpaus. ”Men framför allt, från ytligt bekanta och fiender.”

”Fiender?” undrade Kim och såg närmare på bilden. ”Menar du Vasileva? Hon som du konkurrerar med om roller?” Bilden föreställde

henne, så långt var det rätt. Det som var lite oro-väckande var att hon verkade stå böjd över Prins Alexij, Kejsarens yngste son, med en sockertång av silver i vänstra handen och en förgylld virknål i den högra. Med sockertången höll hon ett fast grepp om hans näsa medan virknålen befann sig i prinsens vänstra näsborre. Av bilden att döma hade de redan råkat i handgemäng då Prins Alexij IV:s vänstra knä syntes där byxorna var sönder-slitna och en spindelnätstatuering kikade fram. Kim nickade förstående. ”Det är ganska gammal-dags med spindelnätstatueringar.” Hon snörpte på munnen. ”Förra årtiondet hade jag kanske förstått det,” sa Kim.

Kims mor skakade på huvudet. ”Om Kejsarens son följer modet eller ej, är inte det viktiga här.”

Kim drog chockat efter andan. ”Det trodde jag aldrig att jag skulle höra dig säga, att det är oviktigt att följa modet!”

”Det viktiga,” fortsatte Kims mor utan att lyssna på Kim, ”är att min dotter tydligen hotat att använda honom som nåldyna för ett dussin förvildade droidkottar! Men inte nog med det...” Hennes mor gjorde en uppenbarligen väl inövad konstpaus. Kim lät tystnaden fortskrida utan att avbryta. Det var bättre att få det hela överstökat. Hon rynkade pannan. Hon hade köpt ett dussin

droidkottar. Tanken var att de skulle vara bra att ha i växthuset för att få en naturlig flora och fauna. När de levererats insåg hon hur små de var, knappt 15 cm från nos till sista taggen. Hon hade släppt ut dem, satt ut foder med jämna mellanrum, men hon hade aldrig sett till dem igen. Av någon anledning levererades de i förslutna burar en och en men när hon släppt ut dem verkade de trivas bra tillsammans under den korta tid hon sett dem innan de gått i ide eller gömt sig. Fodret försvann i alla fall regelbundet skulle tilläggas.

”Du hade dessutom hotat att trycka in virknålen i hjärnan på honom för att på klassiskt egyptiskt sätt bevara högt uppsatta personer för eftervärlden.” Kims mor tittade på henne och skakade på huvudet. ”Lyssnar du på vad jag säger?”

”Men...” Kim som fortfarande tänkte på droidkottar, försökte komma på ett bra svar.

”Du måste bete dig som en dam Kim. Du måste le och se glad ut.” Kims mor skrattade ett konstlat skratt för att demonstrera ifall Kim inte förstått.

Kim suckade. Det hade varit en fruktansvärd fest. Hon förstod inte hur hon hade kunnat luras med dit. Det var en av hennes gamla väninnor, Evgenia från skoltiden, som hade kontaktat henne och tyckt att det skulle vara roligt att ta upp vänskapen igen. Som Kim mindes det hade de

aldrig varit nära vänner men saker och ting kunde ju ha förändrats. Det visade sig snart att Evgenia som hade blivit journalist älskade att rapportera om sina tidigare vänner. Tyvärr hade Kim fått reda på detta alldeles för sent. Hon hade ofrivilligt sett reportaget om sig själv flera gånger innan hon lyckats stänga av nyhetssändningarna.

”Prins Alexij hotade att prata med sin far om att dra in min laboratorielicens och lägga alla mina forskningsresultat under kejsrerligt dekret. Det betyder att han kan stjäla allt jag arbetat med under fem år.”

Hennes mor höjde ögonbrynen. ”Vad hade du sagt till honom som fick honom att reagera så starkt. Jag trodde inte han brydde sig det minsta om politik och byråkrati.”

”Jag råkade bara nämna att slavhandel och barnarbete inte gav någon gynnsam ekonomisk tillväxt, men han sa att det blev billigare då. Jag höll inte med gällande det långsiktiga perspektivet men han insisterade på att han hade rätt. Sen gick det utför efter det.” Kim tystnade och såg på sin mor.

”Du måste tänka på vad du säger. Du kan inte vräka ur dig vad som helst.” En öm blick skymdes snabbt bakom den turkosa parasollen som fälldes upp då hon gjorde sig redo att gå ut på taket. ”Du borde dessutom se till att tänka på din

Ett eget luftskepp är helt klart värt pengarna

hy och använda parasollen hela tiden,” sa hon ovanligt milt. Hon vände sig för att gå men kom på något hon glömt att säga.

”Dörren stod öppen när jag kom hit. Du måste bli mer noggrann och låsa efter dig.”

KAPITEL 2

Hur man lämnar tillbaka nycklar

Hennes mor gick ut i klimatslussen och stängde innerdörren efter sig med en smäll. Hon gjorde stor affär av att låsa båda dörrarna med utdragna och dämpade skramlanden och sen hördes dunkanden när hon testade om dörrarna verkligen var låsta genom att slita och dra i handtagen. Frågan var hur stor nytta det gjorde om någon redan hade tagit sig in. Kim tog fram sin elpistol ur handväskan och gick runt i växthuset. Det verkade inte som om någon var kvar nu i alla fall. Den stora ormbunksväggen längst bak i den subtropiska delen av växthuset tycktes inte heller dölja några inkräktare. I alla fall inte som hon kunde se.

Hon kände för säkerhets skull på låset till tropikerna. Dörren var fortfarande låst och allt verkade orört. Förmodligen hade inkräktarna blivit bortskrämda av hennes mor och försvunnit. Kim smålog. Hennes mor visste hur man gjorde en dramatisk entré och den här gången hade det

varit till nytta. Kim gick ett varv till i växthuset men kunde fortfarande inte se att något saknades. Olivträden och majsen stod kvar, Cattleyan hängde kvar på väggen och de trassliga passionsfruktrankorna som hon inte hade orkat trassla loss från sin klätterställning. Hennes Aeonium stod kvar i sin hörna med sina parabolliknande blad som fick dem att se ut som om de nyfiket lyssnade på allt som sades i deras närhet. Förutom orkidéerna var de det absolut mest värdefulla som fanns i växthuset och inte bara för att de var sällsynta. En majoritet av hennes forskningsresultat fanns också i de tjocka oskyldiga bladen. Algakvariet verkade också vara orört även om det var svårt att bedöma. Det såg alltid mest ut som en grönbrun illaluktande sörja. I alla fall för oinvigda. Hon kollade Plantpacken, elledningarna, batteribackup, bevattning och diffusorerna. Slutligen rörde hon till och med om i jordförrådet med en stor hötjuga. Då ingen skrikande kastade sig upp ur jordhögen vågade hon till sist pusta ut. Ingenting verkade rört. Det första hon skulle göra när hon kom in i lägenheten var att uppgradera låsen. Hon grimaserade när hon fick syn på sina jordiga händer. Hon kanske borde tvätta sig först. Uppenbarligen hade hon levt i en falsk trygghet. Säker på att inget kunde röra henne då hon bodde på översta våningen i en av de högsta

byggnaderna i Stockholm. Hon var så långt ifrån kravallerna, striderna och gatugängen att hon inte ens visste vad det rörde sig om. Hon hade aldrig satt sin fot på gatunivå. Bara att tänka på att göra det var att be om problem hade alla i hennes omgivning sagt.

Hon gick ut från växthuset och låste mycket noggrant dörrarna. Hon ställde sig en bit ifrån växthuset och inspekterade taket. UV-filtren var intakta, alla ventilationsluckor stängda och de stora långsamma fläktarna svepte lojt upp varm luft ur växthuset. Ventilationsluckorna användes bara i nödfall. Det var viktigt att hålla växthuset så slutet som möjligt. Hon ryckte i ytterdörren en sista gång för att försäkra sig om att den verkligen var låst. Hon tog tag i den nästan bortglömda transportkärrans handtag och drog den efter sig till betongkuben som dolde ingången till hennes privata hiss. Hon hade försökt pigga upp den för några år sedan genom att måla den grön. Men det såg fortfarande ut som en betongkub. Kanske var det dags att anlita en heminredare.

Någon minut senare stod hon utanför sin lägenhetsdörr. Det var ett ordentligt lås på den. Det och biometrin i den privata hissen gjorde att hon normalt kände sig helt säker i sin lägenhet. I dag var det fortfarande en viss oro som dröjde sig

kvar efter incidenten i växthuset. Hon tvekade ett ögonblick innan hon ryckte på axlarna och tryckte ner dörrhandtaget. Hon drog in kärran, låste dörren bakom sig och lade på både säkerhetskedjan och en tills idag främst dekorativ stålregel. Antika stålkonstruktioner gav en mental trygghet som ett modernt larmsystem aldrig kunde ge. Även om det var kopplat till ett avancerat och dödligt effektivt försvarssystem.

”Är inte det där att låsa ladugårdsdörren när hästen har rymt?” hördes en basröst från vardagsrummet.

Kim hoppade högt och såg sig snabbt efter något att kasta på rösten. När hon insåg vem rösten tillhörde fortsatte hon att leta efter något men av andra skäl.

”Vad gör du här?” fråste hon ilsket till ex-pojkvännen som halvlåg i soffan med fötterna på soffbordet. Givetvis med stövlarna på. Hon tog några djupa andetag tills hennes hjärta slog normalt igen. ”Kom du hit bara för citera antika ordspråk eller hade du ett ärende?”

Ur ögonvrån fick hon syn på sig själv i hallspegeln. Hon såg inte glad ut. Hon hade säkert en djup rynka mellan ögonbrynen också men hon stod i fel vinkel för att kunna se det. Hennes svarta hår lockade sig runt ansiktet och hängde i en tjock fläta över ena axeln. Hon knyckte på nacken

och flätan snärtade till och föll utmed ryggen istället. Smutsfläckarna från äventyret i jordhögen var en annan historia. Hon försökte gnugga bort en jordfläck på kinden.

Sergeij såg lidande ut samtidigt som han lyfte ett välfyllt glas mot läpparna. ”Jag kom faktiskt hit för att lämna tillbaka nycklarna men du var inte hemma, så jag bestämde mig för att vänta på dig här.” Han ryckte på axlarna.

”Jag fick vänta så länge att jag öppnade en flaska rödvin och såg på en film. Filmen var inte så bra.” Han suckade och kliade sig i skäggstubben. Kim undrade hur länge han egentligen hade suttit där eller om det var så att han kommit dit orakad direkt från gatan.

Kim suckade och gick förbi soffan till köket med kärran i släptåg. I sitt stilla sinne undrade hon vad hon någonsin sett hos Sergeij.

”Jag hade tänkt hälla upp ett glas till dig med.” Han hällde upp det som fanns kvar i flaskan i sitt glas. ”Men nu är flaskan slut.” Med tanke på hur mycket som redan fanns i glaset kunde det bara vara ytspänningen som hindrade glaset att rinna över. Sergei ställde sig upp med viss möda och följde efter Kim in i köket.

Han hade den tomma flaskan i ena handen och ett glas med droppande rött vin i den andra. Mest droppade det på den antika Merinomattan.

Han viftade menande med den tomma flaskan. ”Kan du inte ta och låsa upp vinkylen? Den fick jag ju aldrig nyckeln till.” Han knackade på kylens polariserade glas och skakade sitt mörkblonda hår ur ögonen med ett snett leende.

Kim räckte honom en av de nyinköpta flaskorna. ”Du vet att jag inte öppnar vinkylen. Det här duger.” Hon höll fram en nyinköpt flaska. ”Det här är ändå ett fint årgångsvin.”

Kim packade upp maten under tystnad. Ett av de nybakade surdegsbröden lämnade hon framme i sällskap med en stor bit Brie.

Kim hade fått ärva en fantastisk samling vin från sin far. Hon hade sålt av mycket från samlingen för att finansiera lägenhet, luftskepp och forskning, men hon hade sparat det bästa. De riktiga rariteterna fanns i vinkylen bakom dubbla lås och diverse biometri. Flaskorna hölls vid en optimal temperatur och hög luftfuktighet. Stamtavlor som visade vinrankornas bakgrund och för länge sedan försvunna vingårdars historia blandades med gamla inköpskvitton och namnen på ursprungliga ägare fanns i tryggt förvar på ett mycket säkert ställe. Dokumentationen var viktig för att kunna bevisa att vinerna var äkta och deras astronomiska värde berättigat. Det var viner från den tid då Frankrike, Italien och Spanien var berömda vinländer. De var från den

tid då städer, kultur och kommers tillsammans samsades på marknivå, till och med vid kusterna. Det hade det funnits butiker och hundratals, för att inte säga tusentals, viner hade producerats i Frankrike, Spanien, Italien, Grekland och delar av Nordafrika. Inte för att det var något fel på ett fint öländskt vin men Kim tyckte om att drömma sig bort till en annan tid, då allt verkade så mycket enklare. Hon såg på vinkylen. Hennes far hade vetat vad han gjorde då han köpte vinerna, det var ett som var säkert.

Ett plopp hördes då Sergeij lade bort korkskruven. Under en sen natt med mycket vin hade det kommit fram att hans föräldrar från början hade gett honom namnet Sven. Hon hade skrattat när han berättat det för det var det sista hon trott om honom. Hon hade också fått veta att hans föräldrar hade varit bland de sista som offentligt givit upp sitt medborgarskap då de nordeuropeiska nationalstaterna upphörde att existera. Sven i sin tur hade bytt namn så snart som han hade åldern inne och så fort han hade fått ett arbete steg han snabbt i graderna.

Underrättelsestaben var en hård arbetsplats. Han hade inte blivit förvånad då han fick reda på att hans föräldrar som hade försvunnit flera år tidigare, varit föremål för en av de sista utrensningarna i Stockholm. Flera bannlysta och i många fall

våldsamma organisationer hade försvunnit under den perioden, men så även hans föräldrar som han vid det laget tappat kontakten med. Sergeij hade aldrig formellt sökt efter sina föräldrar.

Kim hade först fått veta allt det här för ungefär en månad sedan men det var inte orsaken till att hon hade brutit med Sergeij. I alla fall intalade hon sig att så inte var fallet. Den faktiska anledningen hade hetat Katia eller möjligen Alexia.

Det Kim först hade tagit för ogrundade rykten hade snabbt visat sig vara sanna. I efterhand misstänkte hon att reportaget ”Plantprofessorns prasslande pojkvän” gjorts av Evgenia. Det skulle i alla fall förklara varför hon hade varit så ivrig att ta upp kontakten igen. Kim fnös. Evgenia hade alltid varit lite av en asgam, mindes hon i efterhand, alldeles för sent.

Sergeij hade naturligtvis nekat till anklagelserna och sagt att filmerna var redigerade men en liten naggande flisa av misstro hade fått fäste hos Kim och en vecka senare bröt Kim förhållandet med Sergeij.

”Har du inget att äta hemma? När jag tittade i kylen var det helt slut på Brie.” Sergei skakade på huvudet. ”Jag blir orolig för dig om du inte äter.” Han strök henne försiktig i nacken med ena handen medan han höll vinflaskan i den andra. ”Speciellt Brie.” Då han märkte att han inte fick

någon respons, tog han bort handen, plockade åt sig sitt vinglas ifrån bänken och gick tillbaka in i vardagsrummet.

Kim lade brödet och osten på en skärbräda, och följde efter honom.

”Här har du något att tugga på.” Hon ställde ner skärbrädan på bordet och hällde för sig av vinet. Sedan lutade hon sig tillbaka i soffan.

”Ta lite ost. Det är en god Brie från Hälsingland. Du behöver energi om du ska orka med alla dina nya flickvänner.” Kim smuttade på sitt vin och tog sedan ett djupt andetag. Hon kanske borde följa sin mors råd och försöka vara artig. Även om Sergei var en opålitlig liten horkarl.

Sergeij sträckte sig efter brödet. Han sågade av en tjock skiva och kompletterade den med en stor bit ost.

”Jag förklarade för dig att inget av det där var sant. Någon fejkade hela historien.” Han tog en tugga av sin smörgås och blev tyst.

”Jag hade glömt bort den här goda sortens ost som du alltid köper.” Han tuggade vidare medan Kim smuttade lite försiktigt på sitt vinglas. Vinet var inte direkt fantastiskt men mikrooxygineringen hade gjort det drickbart snarare än låtit det bli dålig vinäger.

”Kan jag få nyckeln nu?” frågade Kim.

Ett eget luftskepp är helt klart värt pengarna

”Vilken nyckel?” Sergeij såg genuint förvånad ut samtidigt som han försökte fånga en stor brödsmula utan att hälla vin över sig själv.

”Du kom hit för att lämna nycklarna. Kan jag få dem nu?” Kim sträckte menande fram handen.

Sergeij tog fram en stor nyckelknippa där gammaldags kort, rfids och metallnycklar samsades med nya feoidband. Kim tänkte aldrig sluta med magnetiska metallnycklar, de kändes äkta, traditionella och säkra på något sätt. Som ett järnspett eller dynamit eller som ett järnspett med dynamit på.

Sergeij skakade på huvudet.

”Vad du tjarar.” Han rasslade med nyckelknippan framför näsan på Kim men fumlade sedan till det och tappade den mellan kuddarna i soffan. ”Jag har bett om nycklarna en gång. Hur exakt är det tjarigt?” Kim lirkade upp nyckelknippan ur soffan samtidigt som Sergeij sträckte sig efter den men missade grovt. Kim tog loss sina nycklar och slängde tillbaka nyckelknippan i soffan.

”Du vet vad jag menar.” Sergeij hickade och fortsatte. ”Det handlar nog mest om tonfallet.” Han viftade till med glaset. Vinet höll sig på något mirakulöst sätt kvar i glaset. ”Förresten så håller säkert kejsarens favoritson Prins Alexij med mig.” Han höjde konspiratoriskt ett ögonbryn.

Kim såg honom stint i ögonen. ”Vad exakt menar du med det?”

Sergeij flinade ”Skämtar du? Jag tror inte att det finns någon som kan ha missat att ditt försök till, ” han såg fundersam ut.” Är det kastrolobotomi det kallas? Simultan kastrering och lobotomi menar jag.” Han såg frågande på Kim.

”Jag försvarade mig bara! Han hotade att stjäla allt jag har åstadkommit!” Kim funderade en stund. ”Dessutom så var det han som började.”

Sergeij fnös. ”Det ser inte ut så på filmen och som du vet är det hur saker ser ut som räknas.” Han suckade dramatiskt. ”Du borde inte gjort slut med mig Kim. Det hade varit lättare att hjälpa dig då. En sådan här skandal kan leda till stora problem. Men jag tar hand om det åt dig om du vill.” Han log igen överlägset den här gången och nickade några gånger som för att understryka det han sagt.

”Du är onykter och vet inte vad du säger.” Kim såg tankfull ut. ”Dessutom är du en idiot!”

”Bli inte arg och upprörd nu. Jag vill inte att du ska försöka utföra en kastrolobotomi på mig med hjälp av något arkaiskt handarbetsverktyg som du råkar ha i väskan.” Han hickade igen innan han fortsatte. ”Påminn mig om att inte reta upp dig. Man vet aldrig om du har en vävstol i handväskan.”

Ett eget luftskepp är helt klart värt pengarna

”Vad sägs om en traditionell örfil?” Kim avslutade med att utdela en praktfull sådan på hans högerkind. ”Jag är inte det minsta arg på dig men du ska åka hem nu. Hur kom du hit förresten?” Kim såg frågande på Sergeij som verkade ha lite svårt att fokusera. Han kände försiktigt på sin rodnande kind.

”Med eldsprutande drake.” Sergei såg ett ögonblick irriterad ut. ”Givetvis kom jag hit med mitt luftskepp.” Han fnissade sedan och hällde med stor skicklighet mer vin i soffan, även om han nog lyckades få i sig lite av vätskan också. Han ställde ostadigt ner glaset på bordet. ”Jag har nyckeln till skeppet där.” Han pekade på nyckelknippan som låg i soffan, även om den verkade ha bestämt sig att den helst ville vara mellan kuddarna igen. ”Navpacken har jag i fickan.” Han flinade åt henne. ”Du kan få känna efter om du vill.”

Kim rynkade pannan. ”Jag såg inget annat luftskepp när jag kom in.” Sergeij skakade överdrivet på huvudet. ”Potemkin ligger och cirklar någon kilometer ut. Jag ville ju inte att du skulle veta att jag var här.” Sergei blinkade menande. ”Hade jag förtöjt skeppet vid masten skulle du garanterat ha märkt det.” Han såg fundersam ut. ”Tror jag i alla fall.”

Kim slog glatt ihop händerna.” I sådana fall är det ju inga problem. Du kallar på ditt skepp Potatis, jag hjälper dig ut till masten och ser till att du kommer hem i ett stycke.” Kim tog tag i hans hand och hjälpte honom att ställa sig upp. ”Du kan ta med vinflaskan. Jag sätter i ett sugrör åt dig.”

Sergeij ställde sig vingligt upp. ”Potemkin, inte Potatis. Potatis är en rotfrukt. Det borde väl du veta av alla människor.” Han lyste upp när Kim räckte honom vinflaskan och hällde resolut ännu mer vin på den redan hårt provade mattan.

”Men jag vill inte åka hem själv. Du kan väl följa med?” försökte Sergeij. ”Du vet ju att jag är höjdrädd.” Han gjorde sin hundvalpsimitation som bestod av en kombination av långsamt blinkande och stora ögon. Kim tyckte mest att det såg ut som om han hade fått något irriterande i ögat. Hon lirkade upp navpacken ur hans ficka samtidigt som hon lade ner nycklarna. Efter att ha loggat in kallade hon på Sergeis skepp. Enligt Navpacken var skeppet inte långt borta och borde ha varpat in om ca 10 minuter.

Kim suckade och skakade på huvudet. ”Låt oss gå igenom vad som har hänt hittills.” Hon räknade på fingrarna. ”Du bryter dig in, dricker upp mitt vin och, det viktigaste av allt, du glömmer att låsa växthuset efter dig.” Kim såg på Ser-

geij. ”Du vet att jag har nästan alla mina forskningsresultat och pågående projekt där och ändå har du inte mer respekt.” Hon lade tillbaka Navpacken i hans ficka.

”Du stoppar handen i min byxficka hela tiden. Vad betyder det egentligen?” Han flinade och gav henne en menande blick. Sedan såg han genast allvarlig ut och räknade även han på fingrarna. ”För det första hade jag nycklar till lägenheten som jag hade fått av dig. Då är det inte inbrott. För det andra...” Han såg förvirrad ut, vad var det andra för något?”

Kim skakade på huvudet. ”Vinet.”

Sergeij nickade ”Just det vinet. Jag erkänner att jag kanske har inmundigat en del drycker som kanske tillhörde dig.” Han gjorde en kort paus men fortsatte innan Kim hann protestera. ”För det tredje...” Han höll upp tre ostadiga fingrar i Kims ansikte. ”...så har jag inte varit i växthuset alls idag. Jag kom direkt ner hit med hissen.” Han såg fundersam ut. ”Men klimatslussen var öppen när jag kom hit. Jag trodde att du höll på med ett experiment eller något.”

Kim tog tag i Sergeijs arm och började röra sig mot köket. Sergeij stannade och gestikulerade med vinflaskan i andra handen och fortsatte sin monolog. Som tur var skvalpade inget vin ut ur flaskan.

”När vi lärde känna varandra höll du alltid på med experiment därinne. Jag var där och spionerade en hel del, men det var ju bara för mitt jobb. Nu har jag inte varit där alls.” Han frigjorde sin arm och backade några steg från Kim. ”Dessutom så var du jättejobbig att spionera på. Du var helt oorganiserad och har inget schema alls. Man visste aldrig när du kunde dyka upp igen därinne.”

Han tittade till på Kim.

”Du är väl inte arg för att jag spionerade på dig? Det var ju inte personligt.” Han tog ett steg till bakåt medan han plirande försökte utröna hennes respons. Kim tog tag i hans arm igen och drog med honom ännu en gång mot köket. Efter en kort paus i köket då Sergeij inte kunde bestämma sig för vilken färg han ville ha på sitt sugrör fortsatte de ut i hallen. Han vinglade in i ett par dörrposter på vägen. Kim kunde nog ha förhindrat kollisionerna men av någon anledning kände hon inte alls för det.

”OK. Jag följer med dig hem. Men få inga idéer, jag vill bara inte att det ska hända dig något i det här tillståndet. Det är bara vanlig artighet.”

”Jag visste det! Du har känslor för mig fortfarande!” Sergeij log ett snett leende som hon säkert skulle tyckt varit charmigt om hon inte redan känt honom.

Kim placerade med en fundersam min Sergeij på en stol i hallen. Om varken Sergeij eller Kims mor hade varit i växthuset och sedan glömt att låsa efter sig betydde det att någon annan hade varit där. Det var oroande, speciellt efter gårdagens incident.

Hon såg misstroget på Sergeij som troligen visste mer än han berättade. Av erfarenhet visste hon att det var mycket svårt att få ur honom någon information. Det återstod alltså att antingen med hjälp av vin få honom mer pratsam, eller som minimum, åtminstone få ut honom ur lägenheten. Helst skulle hon bara ha gömt sig i växthuset, stängt dörren och jobbat i lugn och ro. Det var inte roligt att bli uthängd i nyheterna som en galning även om hon av erfarenhet visste att stormen snart skulle blåsa över och någon annan ta hennes plats som veckans tokstolle.

Hon hämtade brickan och glaset i vardagsrummet och packade sedan ner brödet och osten i en picknickkorg tillsammans med servetter, bestick, en ny flaska vin och en korkskruv. Om hon skulle få Sergeij att prata så var vin den enklaste metoden, men det gällde att hålla alkoholnivån jämn och relativt hög. Hon sköljde ur glaset i köksvasken och torkade sedan ur dem innan hon placerade dem i korgen. Det här kanske var en

krissituation men hon ställde trots det vissa krav gällande etikett och propert beteende.

Med korgen under armen knuffade hon till Sergeij som halvsov på stolen. ”Nu tar vi och åker hem till dig, raring.” Kim öppnade halldörren och hjälpte honom att ställa sig upp. Med viss övertalning som främst bestod av knuffande fick hon honom att gå framför henne mot hissens. Innan hon stängde ytterdörren tog hon ett steg tillbaka in i hallen och böjde sig ner för att plocka till sig handväskan och silkesparasollen. Hon ville slippa fler moderliga utskällningar för att hon gick utomhus utan UV-skydd.

Hon stod fortfarande framåtböjd då något snärtade till precis i närheten av hennes huvud. Innan hon hann resa sig upp igen hördes ljudet åter en gång men mer dämpat. Sergeij som på något sätt hade hamnat nästan inpå henne trots att han nyss varit flera steg bort föll plötsligt ihop och tryckte ner henne mot marken.

I den efterföljande tystnaden hördes springande steg från nödutgången, upp för trappan mot taket. ”Jag är skjuten,” skrek Sergeij plötsligt i hennes öra. ”Jag dör!” Han rullade åt sidan och Kim kunde andas igen. Det verkade inte som om några revben var brutna, möjligen var de lite ömma.

Kim ställde sig försiktigt upp och stöttade sig tungt mot den brännskadade väggen. Med vänsterhanden sträckte hon sig in i lägenheten och slog till larmknappen. Ett genomträngande tjut och sen hördes uppifrån taket ljudet som av ett blixtnedslag. Något eller någon hade utlöst lasern.

Hon tryckte på knappen igen, försiktigare den här gången, och tjutandet tystnade då larmet övergick till ljudlöst läge. Sensorerna identifierade henne som ägare och det var ingen risk att hon kunde bli skjuten av misstag. Sergeij däremot var en helt annan historia. Hon tog tag i hans fötter och släpade in honom i lägenheten igen så han inte skulle försvinna ur hennes liv, vilket hon egentligen önskade, men inte på ett så dramatiskt, ociviliserat och oplanerat sätt.

Sergeij ojade sig högljutt. Kim kunde inte se något blod och han luktade inte vidbränt heller. ”Var är du skjuten?”

”Jag vet inte mumlade han. I väggen kanske. Jag hörde skotten. Kan du titta om mitt öra är skadat?” Hon tittade på hans vänsteröra och vände sen med ett knyck på hans huvud och tittade på högerörat.

”Du har ett litet hål i höger örsnibb men det sitter ett örhänge i det så jag antar det ska se ut så där.” Hon vred lite på örhänget med barockpärlan och tittade närmare på hans örsnibb. Örat såg ut

som det fungerade bra till det som det främst användes till, att hänga prydnader på. Hur det fungerade för att ta in information var hon inte lika säker på. Hon släppte örat och böjde sig sedan ned efter handväskan som övergivits på golvet och hängde den tvärs över kroppen. Parasollen fick följa med den också. På displayen på väggen i hallen såg hon att det inte fanns någon inkräktare kvar varken i trapphuset eller i hissen. Försiktigt kände hon efter om elpistolen och Derringern låg där de skulle i väskan och gick sedan ensam ut från lägenheten.

”Stanna här Sergeij, säkerhetssystemet känner inte igen dig i larmläge.” Hon slog igen lägenhetsdörren som automatiskt gick i lås, satte sen nyckeln i hisslåset och öppnade dörren.